

Κ. ΤΖ. Ντόχερι

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΣΧΟΛΕΙΟ 5

Το φινάλε

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΕΝΑ

Τα μαύρα Λαντ Ρόβερ έτρεχαν μουγκρίζοντας στους σκοτεινούς δρόμους του Λονδίνου. Χωρίς να σταματά τίποτα την πορεία τους, διέσχισαν γρήγορα τη μεγαλούπολη παραβιάζοντας κόκκινα φανάρια και περνώντας σφαίρα από τις διασταυρώσεις.

Μόνη της στο πίσω κάθισμα ενός από αυτά, η Άλι Σέρινταν κοιτούσε από το παράθυρο χωρίς να βλέπει τίποτα. Τα μάτια της ήταν κόκκινα και πρησμένα από το κλάμα.

Η σκέψη της είχε κολλήσει στην εικόνα του Κάρτερ, μόνου στο σκοτεινό σοκάκι, με τις γροθιές υψωμένες. Και οι φρουροί του Ναθάνιελ να μαζεύονται γύρω του.

Ξέφυγε, διαβεβαίωσε για χιλιοστή φορά τον εαυτό της. Με κάποιον τρόπο τα κατάφερε. Ξέφυγε.

Βαθιά μέσα της όμως, ήξερε ότι δεν ήταν αλήθεια.

Τώρα καταλάβαινε τα πάντα. Ο Τζέρι Κόουλ τής είχε πει να πάρει μαζί της στη συνάντηση κάποιον που εμπιστευόταν. Και τώρα η Άλι ήξερε τον λόγο.

Πάρε μαζί σου κάποιον που εμπιστεύεσαι, ώστε ο Ναθάνιελ να μπορέσει να σου τον πάρει.

Πάρε μαζί σου κάποιον που εμπιστεύεσαι, ώστε ο Ναθάνιελ να μπορέσει να τον σκοτώσει. Όπως σκότωσε την Τζο.

Τραβώντας μάτια το ανυποχώρητο χερούλι της πόρτας, έπνιξε έναν λυγμό. Δεν μπορούσε να βγει από το αυτοκίνητο. Δεν μπορούσε να γυρίσει κοντά του. Οι πόρτες ήταν κλειδωμένες από το κεντρικό σύστημα του οχήματος.

Το αυτοκίνητο αυτό ήταν μια φυλακή.

Είχε προσπαθήσει παλεύοντας, ικετεύοντας, κλαίγοντας... Οι άντρες στις μπροστινές θέσεις ήταν ασυγκίνητοι. Είχαν εντολή να τη γυρίσουν στην Κιμμέρια Ακαδημία. Κι αυτό θα έκαναν.

Η απογοήτευση φούντωσε μέσα της. Η Άλι έδωσε μια δυνατή γροθιά στην πόρτα.

Το αυτοκίνητο πήρε μια στροφή τόσο απότομα, ώστε τα λάστιχά του στρίγκλισαν, κι εκείνη έπεσε στην άλλη άκρη.

Και ενώ έψαχνε να βρει το χερούλι, ο άντρας που καθόταν στη θέση του συνοδηγού γύρισε και την κοίταξε.

«Βάλτε τη ζώνη ασφαλείας, δεσποινίς. Διατρέχετε κίνδυνο».

Η Άλι τον αγριοκοίταξε.

Είδα τη γιαγιά μου να πεθαίνει πριν από λίγες ώρες, σκέφτηκε να του απαντήσει. Κι εσύ μου λες ότι τώρα διατρέχω κίνδυνο;

Κι έτσι όπως σκέφτηκε τη Λουσίντα, όλα τα γεγονότα εκείνης της βραδιάς εισέβαλαν μεμιάς στον νου της. Στο στόμα της ένωσε την πικρή γεύση της χολής. Δοκίμασε ενστικτωδώς να ανοίξει το παράθυρο, μα ήταν κι αυτό κλειδωμένο.

«Θα κάνω εμετό» μουρμούρισε.

Ο συνοδηγός είπε κάτι στον οδηγό. Το παράθυρό της άνοιξε μ' έναν απαλό, μηχανικό βόμβο.

Στο αυτοκίνητο μπήκε κρύος αέρας.

Η Άλι έβγαλε το κεφάλι της έξω από το παράθυρο εισπνέοντας βαθιά. Τα μαλλιά της μπερδεύτηκαν γύρω απ' το κεφάλι της.

Τώρα που δε θα υπήρχε πρόβλημα αν έκανε εμετό, δεν μπορούσε να κάνει. Παρ' όλα αυτά, έμεινε στην ίδια θέση ακουμπώντας το ιδρωμένο μέτωπό της στο κρύο μεταλλικό πλαίσιο του παραθύρου, προσπαθώντας με βαθιές εισπνοές να σταθεροποιήσει τον ρυθμό της αναπνοής της.

Ο αέρας της πόλης μύριζε εξατμίσεις και τσιμέντο. Η Άλι σκέφτηκε αόριστα το ενδεχόμενο να βγει από το παράθυρο και

να κάνει ένα άλμα προς την ελευθερία, αλλά κινούνταν με τέτοια ταχύτητα, ώστε δεν ήταν σίγουρη αν θα έβγαινε ζωντανή από μια τέτοια προσπάθεια.

Ήταν εξαντλημένη. Την πονούσε όλο της το κορμί. Το κρανίο της την έκαιγε στο σημείο όπου ένας από τους μπράβους του Ναθάνιελ τής είχε ξεριζώσει μια τούφα μαλλιά. Στο πρόσωπο και στον λαιμό της υπήρχε ξεραμένο αίμα, που της προκαλούσε ένα δυσάρεστο τράβηγμα στο δέρμα.

Άρχισε να σκέφτεται ένα ένα τα καταστροφικά γεγονότα εκείνης της βραδιάς.

Το σχέδιο ήταν απλό. Να συναντηθούν με τον Ναθάνιελ για μια ειρηνική διαπραγμάτευση στο ουδέτερο έδαφος του Χάμπστεντ Χιθ. Να του παραδώσουν τον κατάσκοπό του, Τζέρι Κόουλ. Σε αντάλλαγμα, ο Ναθάνιελ θα υποχωρούσε για ένα διάστημα, το οποίο θα έδινε στους αρχηγούς της Κιμμέρις Ακαδημίας την ευκαιρία να ανασυντάξουν τις δυνάμεις τους.

Τότε όμως εμφανίστηκε ο Τζέρι μ' ένα όπλο στο χέρι. Και η βραδιά εξελίχθηκε σε ένα απαίσιο, χαοτικό ξέσπασμα βίας. Και μέσα σ' όλα αυτά, η Λουσίντα σωριάστηκε ματωμένη καταγής, τραυματισμένη από σφαίρα.

Και ο Ναθάνιελ.

Η Άλι κούνησε το κεφάλι, μπερδεμένη ακόμη από αυτό που είχε δει.

Ο Ναθάνιελ έκλαιγε. Προσπαθούσε απεγνωσμένα να σώσει τη γιαγιά της.

Μέχρι εκείνη τη στιγμή, η Άλι νόμιζε ότι ο Ναθάνιελ μισούσε τη Λουσίντα. Δεν είχε δει όμως άλλη φορά άνθρωπο τόσο συντετριμμένο.

Άκουγε ακόμη μες στο κεφάλι της τη βασανισμένη του φωνή, καθώς ικέτευε τη γιαγιά της: «Κράτα γερά, Λουσίντα. Σε παρακαλώ...».

Σαν να την αγαπούσε.

Εκείνη όμως δεν τον άκουσε. Και ξεψύχησε αφήνοντάς τον σύζυλο. Όπως και όλους.

Τώρα, το μόνο που ήξερε η Άλι ήταν πως δεν καταλάβαινε καθόλου τον Ναθάνιελ.

Εάν δε μισούσε τη Λουσίντα, τότε γιατί την πολεμούσε; *Τι ήταν αυτό που ήθελε πραγματικά;*

Αφήνοντας το χερούλι της πόρτας, η Άλι ακούμπησε ξανά την πλάτη στο καφεκίτρινο δερμάτινο κάθισμα. Ο άντρας στη θέση του συνοδηγού γύρισε να την κοιτάξει.

«Καλύτερα τώρα;»

Η κοπέλα σήκωσε βουβή το βλέμμα της στο πρόσωπό του και τον αγριοκοίταξε.

Εκείνος ανασήκωσε αδιάφορα τους ώμους και γύρισε πάλι μπροστά.

Το παράθυρο δίπλα της έκλεισε.

Άνοιξαν ταχύτητα βγαίνοντας σ' έναν αυτοκινητόδρομο, έρημο τέτοια ώρα. Σύντομα θα βρίσκονταν έξω από τα όρια της πόλης. Πίσω τους το Λονδίνο φάνταζε σαν φωτεινός θόλος. Μπροστά τους ξετυλιγόταν η εγγλέζικη εξοχή βυθισμένη στο σκοτάδι.

Η Άλι ένιωσε ένα σφίξιμο στο στήθος από την πλευρά της καρδιάς. Βρισκόταν πια πολύ μακριά από τον Κάρτερ. Ένας Θεός ήξερε τι του συνέβαινε.

Καθώς ένα δάκρυ άρχισε να κυλά στο μάγουλό της, σήκωσε το χέρι για να το σκουπίσει. Το χέρι της δεν έφτασε ποτέ στο πρόσωπό της.

Ένα απότομο τίναγμα την έκανε να χάσει την ισορροπία της. Πριν προλάβει να αντιδράσει, το αυτοκίνητο άλλαξε απότομα κατεύθυνση εκτοξεύοντάς τη στην άλλη άκρη. Η Άλι κοπάνησε το κεφάλι της στο παράθυρο τόσο δυνατά, που είδε αστεράκια.

Δεν είχε φορέσει τη ζώνη ασφαλείας.

«Τι συμβαίνει;» Η φωνή της έφτασε απόμακρη στ' αυτιά της· το κεφάλι της κουδούνιζε από το χτύπημα.

Κανείς δεν της απάντησε.

Ανασηκώθηκε και είδε τον οδηγό να δίνει μάχη πάνω στο τιμόνι. Ο συνοδηγός μιλούσε σ' ένα μικρόφωνο με φωνή χαμηλή αλλά γεμάτη ένταση.

Η Άλι κοίταξε γύρω της προσπαθώντας να καταλάβει τι είχε συμβεί, μα δεν μπορούσε να δει τίποτα μες στο σκοτάδι, πέρα από κάποιους προβολείς αυτοκινήτων.

Ο οδηγός βλαστήμησε στρίβοντας το τιμόνι. «Να πάρει ο διάολος! Από πού έρχονται;»

Η Άλι είχε γραπωθεί από το χερούλι της πόρτας, όμως η ορμή της στροφής την έκανε να κοπανήσει πάλι πάνω στην πόρτα τόσο δυνατά, ώστε η αναπνοή της βγήκε σφυριχτή ανάμεσα απ' τα δόντια της και ο πόνος ήταν ανυπόφορος.

«Τι συμβαίνει;» απαίτησε να μάθει ρωτώντας πιο δυνατά αυτή τη φορά.

Χωρίς να περιμένει απάντηση, φόρεσε τη ζώνη ασφαλείας κουμπώνοντάς τη μ' ένα μεταλλικό κλικ. Έπειτα γύρισε να κοιτάξει από το πίσω παράθυρο. Αυτό που αντίκρισε της έκοψε την ανάσα. Δεν ήταν τέσσερα τα αυτοκίνητα της πομπής πια.

Ήταν καμιά δεκαριά.

«Δικοί μας είναι αυτοί;» ρώτησε με αδύναμη φωνή.

Και πάλι δεν της απάντησε κανείς. Μα δεν ήταν ανάγκη. Η Άλι ήξερε ήδη την απάντηση.

Ένα μεγάλο όχημα σαν τανκ βρέθηκε δίπλα τους μαρσάροντας. Ξάφνου, το Λαντ Ρόβερ φάνταζε μικρό.

Η Άλι κοίταξε το τερατώδες όχημα μ' ένα σφίξιμο στην καρδιά. Τα τζάμια του ήταν φιμέ, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να διακρίνει ποιος ήταν μέσα.

Χωρίς προειδοποίηση, το όχημα γκάζωσε κι έστριψε απότομα προς το μέρος τους.

«Προσέξτε!» φώναξε η κοπέλα σκύβοντας.

Ο οδηγός έστριψε το τιμόνι. Το Λαντ Ρόβερ έστριψε δεξιά τόσο απότομα, που η Άλι ένωσε το στομάχι της να γυρίζει.

Αν και κατάφεραν να αποφύγουν τη σύγκρουση, ταλαντεύτηκαν άγρια και ο οδηγός πάσχισε να κρατήσει τον έλεγχο του αυτοκινήτου. Έπιασε σφιχτά το τιμόνι με μυς φουσκωμένους από την προσπάθεια, ενώ τα λάστιχα στρίγκλιζαν. Το Λαντ Ρόβερ βρέθηκε δύο λωρίδες πιο δεξιά.

«Έξι με επτά οχήματα οπωσδήποτε» είπε ο συνοδηγός στο μικρόφωνο. Κρατούσε σφιχτά το χερούλι ασφαλείας πάνω από την πόρτα του στην προσπάθειά του να διατηρήσει την ισορροπία του, ενώ άλλο ένα τεράστιο όχημα άνοιξε ταχύτητα προς την κατεύθυνσή τους μ' έναν άγριο βρυχηθμό. «Η πομπή διαλύθηκε και διασκορπίστηκε. Κάποια οχήματα χρησιμοποιούν τακτική αντιπερισπασμού... κοίτα *αριστερά!*»

Ούρλιαξε τις τελευταίες λέξεις προς τον οδηγό, ο οποίος είδε την τελευταία στιγμή το αυτοκίνητο που ερχόταν καταπάνω τους κι έστριψε απότομα το τιμόνι – εξαιρετικά απότομα.

Το Λαντ Ρόβερ άρχισε να περιστρέφεται γύρω από τον εαυτό του. Η Άλι ένωθε λες και τα λάστιχα δεν ακουμπούσαν πια στον δρόμο. Ήταν σαν να πετούσαν.

Το σκηνικό άρχισε να παραπέμπει σε όνειρο. Ο κόσμος έξω από το αυτοκίνητο φαινόταν θολός. Στριφογύριζαν σε έναν μοιραίο χορό προς το προστατευτικό κιγκλίδωμα.

Η Άλι έκλεισε τα μάτια.

Ο Ναθάνιελ τούς είχε βρει.

ΔΥΟ

Μέσα στο Λαντ Ρόβερ, ο θόρυβος ήταν εκκωφαντικός. Ο οδηγός και ο συνοδηγός έδιναν ουρλιάζοντας εντολές ο ένας στον άλλον. Η μηχανή μούγκριζε. Τα λάστιχα στρίγκλιζαν.

Δες και γινόταν πόλεμος.

Γαντζωμένη στο χερούλι της πόρτας, η Άλι δάγκωσε το κάτω χείλος της για να πνίξει μια κραυγή. Μπροστά της, ο οδηγός πάσχιζε να κουμαντάρει το τιμόνι – ο ιδρώτας κυλούσε στο μέτωπό του, οι τένοντες ήταν φουσκωμένοι από την προσπάθειά του να ανακτήσει τον έλεγχο του οχήματος.

«Κάνε στην άκρη!» έλεγε συνέχεια ο συνοδηγός. «Κάνε στην άκρη!»

«Δε γίνεται...» απαντούσε με σφιγμένα δόντια ο οδηγός. «Δεν ανταποκρίνεται...»

Η αψιά μυρωδιά του καμένου λάστιχου πλημμύρισε την ατμόσφαιρα, ενώ το αυτοκίνητο πήγαινε σφαίρα προς την άκρη του οδοστρώματος.

«Θα χτυπήσουμε!» φώναξε ο συνοδηγός.

Το Λαντ Ρόβερ χτύπησε το προστατευτικό κιγκλίδωμα του δρόμου με έναν φριχτό γδούπο.

Η Άλι ούρλιαξε έντρομη ενώ το κορμί της πεταγόταν προς τα μπροστά. Ευτυχώς, τη συγκράτησε η ζώνη ασφαλείας.

Το κιγκλίδωμα λύγισε, μα δεν υποχώρησε. Η δύναμη της πρόσκρουσης ανέκοψε το στριφογύρισμά τους. Το όχημα γύρισε αριστερά, δεξιά, κι έπειτα ο οδηγός ανέκτησε επιτέλους τον έλεγχο.

«Όλα εντάξει» είπε με ολοφάνερη ανακούφιση.

Με την καρδιά της να βροντοχτυπά ακόμη μες στ' αυτιά της, η Άλι ακούμπησε την πλάτη της πίσω στο κάθισμα. Όμως τα αυτοκίνητα του Ναθάνιελ ήταν ακόμη γύρω τους.

Ο συνοδηγός έδειξε προς τ' αριστερά. «Εκεί! Υπάρχει έξοδος!»

Η Άλι κοίταξε προς τα εκεί όπου έδειχνε ο άντρας και είδε πράγματι να αχνοφέγγει μια επιγραφή για έξοδο από τον αυτοκινητόδρομο.

«Ελήφθη» μουρμούρισε ο οδηγός.

Περίμενε μέχρι την τελευταία στιγμή, κι ύστερα έστριψε το τιμόνι και γκάζωσε. Βγήκαν από τον αυτοκινητόδρομο με απίστευτη ταχύτητα.

Η Άλι έστριψε τον λαιμό της όσο μπορούσε, προκειμένου να δει από το πίσω παράθυρο. Τα αυτοκίνητα του Ναθάνιελ δεν είχαν προλάβει να στρίψουν στην έξοδο. Θα έχαναν πολύτιμο χρόνο μέχρι να γυρίσουν πίσω για να τους ακολουθήσουν.

Ο οδηγός θα πρέπει να έκανε την ίδια σκέψη, αφού παραβίασε ένα κόκκινο φανάρι και πέρασε σφαίρα μια κυκλική διασταύρωση, προτού στρίψει τελικά σε έναν σκοτεινό επαρχιακό δρόμο. Η Άλι, που δεν έπαιρνε τα μάτια της από το πίσω παράθυρο, δεν είδε προβολείς αυτοκινήτων να τους ακολουθούν. Ξεφυσώντας δυνατά, γύρισε μπροστά.

Ο δρόμος ήταν τόσο στενός και γεμάτος στροφές, ώστε ήταν αδύνατον να αναπτύξει κάποιος ταχύτητα, ωστόσο ο οδηγός έκανε ό,τι καλύτερο μπορούσε.

Ο φρουρός στη θέση του συνοδηγού τού μετέφερε τις οδηγίες που άκουγε στο ακουστικό του. «Αριστερά. Δεξιά στην επόμενη έξοδο. Εδώ. Όχι! Εδώ. Ακολούθησε αυτό τον δρόμο...»

Προφανώς, κάποιος παρακολουθούσε τη διαδρομή τους μέ-

σω δορυφόρου και τους έδινε τις ανάλογες οδηγίες, ώστε να κινούνται με ασφάλεια. Η Άλι το βρήκε αυτό αλλόκοτα παρηγορητικό. Δεν ήταν ολομόναχοι μες στο σκοτάδι.

Σύντομα είχαν χαθεί σ' ένα μπερδεμένο κουβάρι δρόμων, ανεβοκατεβαίνοντας λόφους και παίρνοντας απότομες στροφές με τέτοια ταχύτητα, ώστε την έπιασε πάλι ναυτία.

«Δεξιά στο σταυροδρόμι» είπε ο συνοδηγός, καθώς πλησίαζαν σε μία διασταύρωση.

Αριστερά και δεξιά του δρόμου υπήρχαν ψηλοί θάμνοι. Ο οδηγός πλησίασε με ταχύτητα και ετοιμάστηκε να στρίψει. Την τελευταία στιγμή όμως πάτησε φρένο τόσο απότομα, ώστε τινάχτηκαν και οι τρεις προς τα μπροστά.

Στην αρχή, η Άλι δεν έβλεπε τίποτα πέρα από δύο εκτυφλωτικούς προβολείς αυτοκινήτου στ' αριστερά τους. Μισόκλεισε τα μάτια για να καταφέρει να διακρίνει το ίδιο το αυτοκίνητο. Και τότε, η καρδιά της παρέλυσε.

Ήταν το όχημα που θύμιζε τανκ, αυτό που είχαν δει στον αυτοκινητόδρομο. Και ερχόταν καταπάνω τους.

Βλαστημώντας μέσ' από τα δόντια του, ο οδηγός τράβηξε τον λεβιέ των ταχυτήτων. Έκαναν όπισθεν τόσο απότομα και βίαια, που η μηχανή ούρλιαξε διαπεραστικά και προειδοποιητικά, σαν σειρήνα.

«Εκεί». Ο συνοδηγός, που είχε μείνει σιωπηλός μερικές στιγμές, έδειξε την αρχή ενός χωματόδρομου πίσω από μια μεταλλική πύλη, η οποία μόλις που φαινόταν μες στο σκοτάδι.

Η Άλι ακολούθησε το νεύμα του και κατάλαβε. Ο χωματόδρομος είχε αρκετό πλάτος για να περάσει ένα τρακτέρ μέσα στο χωράφι με τα καλαμπόκια. Η πύλη ήταν κλειδωμένη και ασφαλισμένη με μια αλυσίδα.

Πώς θα περάσουμε αποκεί;

Ο συνοδηγός έδωσε στον οδηγό ένα ζευγάρι γυαλιά με χρυ-

σαφένια επίστρωση κι εκείνος τα φόρεσε χωρίς δεύτερη κουβέντα. Έπειτα έσβησε τους προβολείς του αυτοκινήτου.

Η Άλι κράτησε την αναπνοή της. Το σκοτάδι ήταν τόσο βαθύ, που προκαλούσε κλειστοφοβία.

«Για σταθείτε...» άρχισε να λέει, αλλά πριν προλάβει να τελειώσει τη φράση της, ο οδηγός γκάζωσε με κατεύθυνση προς την κλειδαμπαρωμένη πύλη.

Η κοπέλα πάγωσε στη θέση της. Ανίκανη ακόμα και να ουρλιάξει, έμεινε με το βλέμμα καρφωμένο στο σκοτάδι μπροστά τους.

Χτύπησαν στην πύλη προξενώντας έναν εκκωφαντικό θόρυβο μετάλλου που συγκρούεται με μέταλλο. Η βίαιη πρόσκρουση συντάραξε το Λαντ Ρόβερ, και το πιγούνι της Άλι κοπάνησε στον ώμο της. Κάτι βαρύ έγδαρε την οροφή του αυτοκινήτου κι έπειτα προσγειώθηκε πίσω τους προκαλώντας ορυμαγδό.

Κι ύστερα βρέθηκαν να διασχίζουν το χωράφι. Το έδαφος ήταν τόσο ανώμαλο, ώστε η Άλι, παρότι φορούσε τη ζώνη ασφαλείας, έσφιγγε τα δόντια για να μη δαγκώσει τη γλώσσα της.

Μακριά φύλλα και βλαστοί από καλαμπόκια μαстіγωναν τα παράθυρα του αυτοκινήτου, σαν χέρια που προσπαθούσαν να μπουν μέσα για να τους γραπώσουν.

Ο οδηγός και ο συνοδηγός δε μιλούσαν· οι μόνοι ήχοι που ακούγονταν ήταν το ουρλιαχτό της μηχανής και το τρίξιμο από τα λάστιχα στη γη.

Ξάφνου, οι προβολείς ενός άλλου οχήματος άστραψαν πίσω τους λούζοντας το χωράφι σ' ένα απόκοσμο λευκό φως.

«Έλεος πια...» Η φωνή της έσβησε καθώς ο οδηγός γκάζωσε, στρίβοντας απότομα και αφήνοντας πίσω τους τον χωματόδρομο.

Βυθίστηκαν και πάλι στο σκοτάδι.

Τώρα πια δε βρίσκονταν σε δρόμο. Διέσχιζαν σκαμπανεβά-

ζοντας το χωράφι, με τα λάστιχα να σπινάρουν στο μαλακό χώμα και να βρίσκουν σε αντικείμενα που η Άλι δεν μπορούσε να διακρίνει.

Άκουσε τον εαυτό της να σιγοκλαίει.

Ένιωσε σαν να πέρασε ένας αιώνας που, σωριασμένη στο κάθισμά της, ένιωθε τα σκαμπανεβάσματα του αυτοκινήτου στο σκοτάδι, ώσπου...

«Εκεί».

Ο συνοδηγός έδειξε κάτι μες στο σκοτάδι. Χωρίς να πει λέξη, ο οδηγός έστριψε το τιμόνι.

Το Λαντ Ρόβερ χτύπησε κάτι μεγάλο και μεταλλικό.

Κι άλλη πύλη χωραφιού, υπέθεσε η Άλι.

Κάτι μεταλλικό κοπάνησε με ορμή στο παρμπρίζ. Η Άλι έσκυψε.

«Τέλεια» μурμουρίσε ο συνοδηγός βλέποντας το δίκτυο των ρωγμών που σχηματίστηκε μπροστά του στο παρμπρίζ.

Θαρρείς και, αν έχανε τη ζωή του από μια σιδερένια πόρτα, δε θα ήταν παρά μια μικρή ενόχληση για εκείνον.

Βγήκαν σκαμπανεβάζοντας από τα χωράφια και βρέθηκαν σ' ένα πλακόστρωτο επαρχιακό δρομάκι.

Ο οδηγός συνέχισε να οδηγεί με τα φώτα σβησμένα.

Η Άλι εξακολουθούσε να μη βλέπει τίποτα από τη θέση της. Γύρισε να κοιτάξει πίσω της.

Κανένα φως.

Ο συνοδηγός άρχισε να δίνει και πάλι οδηγίες μурμουρίζοντας. Ακολούθησαν μια περίπλοκη διαδρομή ανεβαίνοντας σε απότομους λόφους και κατεβαίνοντας σε βαθιά, απομονωμένα φαράγγια.

Κάποια στιγμή, επιτέλους, ο οδηγός έβγαλε τα γυαλιά νυχτερινής όρασης και άναψε τους προβολείς.

Ο συνοδηγός γύρισε για να κοιτάξει την Άλι, η οποία ήταν

ακόμη γαντζωμένη με τρόπο στο χερούλι της πόρτας. Η έκφρασή του ήταν βλοσυρή, αλλά πρόδιδε ικανοποίηση.

«Τους ξεφύγαμε».

Δύο ώρες αργότερα, το Λαντ Ρόβερ έστριψε σ' έναν κακοτράχαλο δασικό χωματόδρομο. Ο ουρανός είχε πάρει ένα χρυσορόδινο χρώμα. Είχε ξημερώσει.

Η Άλι ακούμπησε το μέτωπό της στο κρύο τζάμι του παραθύρου, όταν είδε να προβάλλει μπροστά τους ο μακρύς μαύρος φράχτης της Κιμμέριας Ακαδημίας. Ο φράχτης απαγόρευε την πρόσβαση· κάθε μεταλλικό κάγκελο κατέληγε σε μια αιχμηρή μύτη τρία μέτρα πάνω από το έδαφος.

Πίσω από τον φράχτη βρισκόταν το μοναδικό ασφαλές μέρος που ήξερε η Άλι. Ήταν στο σπίτι της. Οι άλλοι όμως; Γύρω στα είκοσι άτομα, φρουροί και μαθητές του Νυχτερινού Σχολείου, είχαν σταλεί για να πολεμήσουν τον Ναθάνιελ στο Λονδίνο. Δεν είχε δει κανέναν τους εδώ και ώρες.

Η πύλη άνοιξε τρέμοντας και το Λαντ Ρόβερ ακολούθησε τον μακρύ δρόμο που ξετυλιγόταν μες στο δάσος. Επικρατούσε μια αλλόκοτη γαλήνη – δεν ακουγόταν τίποτα πέρα από το μουγκρητό της μηχανής και το τρίξιμο από τις ρόδες στα χαλίκια του δρόμου. Η Άλι βρισκόταν σε εγρήγορση στο πίσω κάθισμα σαρώνοντας τον χώρο με το βλέμμα της.

Ενάμισι χιλιόμετρο παρακάτω, οι δενδροστοιχίες στις δυο πλευρές του δρόμου παραχώρησαν τη θέση τους στο γρασίδι και ο δρόμος καμπύλωσε μπροστά στο τεράστιο σχολικό κτίριο γοτθικού ρυθμού, με την πριονωτή στέγη και τις καμινάδες που καρφώνονταν στον αχνορόδινο ουρανό.

Ο οδηγός έσβησε τη μηχανή. Η ησυχία που ακολούθησε ήταν εκκωφαντική.

Η Άλι κοίταξε την άδεια εξωτερική σκάλα της κύριας εισόδου με σφιγμένη καρδιά.

Πού είναι όλοι;

Πρώτοι βγήκαν από το αυτοκίνητο οι δύο άντρες. Η Άλι βγήκε τελευταία με άκαμπτες κινήσεις. Κάθε μυς του κορμιού της πονούσε αφόρητα.

Κατευθυνόταν κουτσαίνοντας προς τη σκάλα, όταν η μεγάλη πόρτα άνοιξε και μερικά άτομα όρμησαν έξω για να την υποδεχτούν.

«Άλι, δόξα τω Θεώ!»

Η Άλι μόλις που πρόλαβε να δει το γνώριμο οβάλ πρόσωπο της Ρέιτσελ, προτού η φίλη της την κλείσει στην αγκαλιά της.

Η Άλι γαντζώθηκε πάνω της θέλοντας να κλάψει, μα δεν μπορούσε να βγάλει ούτε ένα δάκρυ. Της είχαν σωθεί τα δάκρυα όλη νύχτα. «Είσαι καλά» έλεγε ξανά και ξανά στη φίλη της. «Είσαι καλά».

Πίσω από τη Ρέιτσελ στεκόταν η Νικόλ, με μια μικρή πληγή στο πιγούνι – έμοιαζε σαν να είχε κάνει ράμματα.

«Άλι! *Dieu merci*!». Τα τεράστια καστανά της μάτια ήταν πλημμυρισμένα ανακούφιση. «Τρελαθήκαμε από την αγωνία».

Στην αγκαλιά των δύο φίλων της, η Άλι προχώρησε ένα βήμα και λούστηκε στο φως της εισόδου. Η Ρέιτσελ έβγαλε μια πνιχτή κραυγή.

«Είσαι χτυπημένη!» είπε και γύρισε προς την είσοδο φωνάζοντας: «Η Άλι αιμορραγεί!»

«Δεν είναι τίποτα» αποκρίθηκε η Άλι, μα κανείς δεν της έδωσε σημασία.

«Κάντε στην άκρη!» Παραμερίζοντας με μια σπρωξιά τη Ρέιτσελ και τη Νικόλ, η Ιζαμπέλ λε Φανούλ βρέθηκε δίπλα της.

1 Γαλλικά στο πρωτότυπο: Ευχαριστώ, Θεέ μου! (Σ.τ.Μ.)

Χωρίς άλλη κουβέντα, της έπιασε το πιγούνι και το έστρεψε προς το φως που έβγαινε από την ανοιχτή πόρτα.

Αίφνης, η Άλι θυμήθηκε ότι την είχε δει να πολεμάει με τους φρουρούς του Ναθάνιελ στο Χάμπστεντ Χιθ, σαν περιστρεφόμενος δερβίσης όλο δύναμη και ταχύτητα. Τότε είχε σχεδόν χαρεί που την έβλεπε. Τώρα κάρφωσε το βλέμμα της πάνω στη διευθύντρια χωρίς να βλεφαρίσει, ενώ την κατέκλυζε ένα κύμα οργής – τη θεωρούσε υπεύθυνη για ό,τι είχε συμβεί την προηγούμενη νύχτα.

Τα ανοιχτόχρωμα, κυματιστά μαλλιά της Ιζαμπέλ ήταν σφιχτοδεμένα πίσω. Μια μεγάλη μελανιά κάλυπτε το ένα της ζυγωματικό. Φορούσε ακόμη τη στολή του Νυχτερινού Σχολείου.

«Πρέπει να σε δει η γιατρός». Η Ιζαμπέλ πίεσε απαλά το δάχτυλό της στην πληγή της κοπέλας στο κεφάλι.

Εκείνη πόνεσε, μα ούτε καν ανοιγόκλεισε τα βλέφαρά της. Αυτό που ήθελε να ρωτήσει τη διευθύντρια δεν έπαιρνε αναβολή.

«Πού είναι ο Κάρτερ;»

Κανένας δε μίλησε.

Στην αρχή η Ιζαμπέλ δεν αντέδρασε. Βλέποντας όμως ότι η μαθήτριά της περίμενε μια απάντηση, ξεφύσηξε δυνατά. Έδειχνε εξαντλημένη· καινούριες ρυτίδες είχαν κάνει την εμφάνισή τους στο ντελικάτο της πρόσωπο.

«Δεν ξέρω» απάντησε απαλά.

Ακούγοντας τις δύο αυτές λέξεις, η Άλι ένιωσε σαν να έφαγε γροθιά στο στομάχι. Και δε δίστασε να την ανταποδώσει.

«Με ανάγκασαν να τον αφήσω εκεί πέρα» είπε χαμηλόφωνα και με επικριτικό ύφος. «Στον δρόμο. Περικυκλωμένο».

Η διευθύντρια απέστρεψε το βλέμμα· τα χείλη της έτρεμαν.

Η Άλι δεν τη λυπήθηκε. Ήθελε να τη δει να υποφέρει. Εκείνη έφταιγε. Ήταν δική της εντολή να αφήσουν εκεί τον Κάρτερ.

Ένα κύμα πόνου και οργής έβαλε φωτιά στις φλέβες της. Πλησίασε ένα βήμα τη διευθύντρια και την έσπρωξε άγρια.

Καθώς ήταν απροετοίμαστη, η Ιζαμπέλ παραπάτησε και παραλίγο να πέσει. Η Άλι άκουσε μια πνιχτή κραυγή από κάποιον δίπλα της.

«Εσύ φταις γι' αυτό, Ιζαμπέλ» είπε και ο τόνος της φωνής της υψώθηκε. «Οι φρουροί ακολουθούσαν τις δικές σου εντολές. Εσύ τον άφησες εκεί».

Η Ιζαμπέλ σήκωσε τα χέρια σε μια αδύναμη προσπάθεια να την ηρεμήσει, αλλά η Άλι την έσπρωξε πάλι. Και πάλι.

«Γιατί, Ιζαμπέλ; Γιατί με υποχρέωσες να τον αφήσω; Πώς μπόρεσες να του το κάνεις αυτό;»

Κάθε φορά που η Άλι την έσπρωχνε, η διευθύντρια οπισθοχωρούσε ένα βήμα. Και η Άλι προχωρούσε ένα.

«Πού είναι ο Κάρτερ, Ιζαμπέλ; Είναι νεκρός; Τον σκότωσε κι αυτόν ο Ναθάνιελ;»

«Δεν ξέρω» επανέλαβε η Ιζαμπέλ, σχεδόν ψιθυριστά πλέον. Τα μελιά της μάτια έλαμπαν βουρκωμένα, μα η Άλι δεν έδωσε καμία σημασία και την έσπρωξε πάλι, τελευταία φορά.

Σκέφτηκε τον Κάρτερ, πώς τη σήκωσε για να τη βάλει στο μαύρο Λαντ Ρόβερ, κοπανώντας την πόρτα και χτυπώντας με τη γροθιά του το μέταλλο φωνάζοντας στον οδηγό να φύγει. Η φλόγα των ματιών του –σαν να σκεφτόταν ότι θα πέθαινε και μάλιστα ήταν πρόθυμος, αν όχι και ανυπόμονος, γι' αυτό– είχε αποτυπωθεί στη μνήμη της σαν σφραγίδα.

«Είναι παιδί ακόμη. Αν πεθάνει, το φταίξιμο θα είναι δικό σου, Ιζαμπέλ. Δικό σου».

Η φωνή της ράγισε. Τα γόνατά της δεν την κράτησαν άλλο.

Για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου κανείς δεν κινήθηκε. Κι έπειτα βρέθηκε δίπλα της η Ρέιτσελ, που την έπιασε από τους ώμους και τη βοήθησε να σταθεί όρθια.

Ύστερα η Νικόλ τις έπιασε από πίσω και τις δύο, κρατώντας
τες σφιχτά.

Η Άλι δεν είχε νιώσει ποτέ της τόσο αβοήθητη. Δεν ήθελε
να πληγώσει κανέναν άλλο πια.

Ήθελε απλώς να είναι ζωντανός ο Κάρτερ.

Οι μαχητές της Κιμμέριας Ακαδημίας έχουν χάσει την αρχηγό τους και η τύχη του Κάρτερ Ουέστ αγνοείται. Όμως, έχει νικήσει πράγματι ο Να-θάνιελ; Δεν υπάρχει τίποτα που να μπορεί να τον σταματήσει; Η Άλι και οι σύντροφοί της έχασαν κάποια σημαντικά πιόνια στη θανάσιμη αυτή παρτίδα, ωστόσο υπάρχει τρόπος να ανακάμψουν και να σχεδιάσουν την εκδίκησή τους...

Διακυβεύονται πολλά σε αυτή την ιστορία.

Τα πιόνια έχουν στηθεί για την τελική αναμέτρηση.

Ο χρόνος έχει τελειώσει.

Το φινάλε πλησιάζει.

Είναι πια ζήτημα ζωής και θανάτου.

Το πέμπτο και τελευταίο βιβλίο της συναρπαστικής σειράς που έχει μεταφραστεί σε **20 γλώσσες** και έχει πουλήσει πάνω από **1.000.000 αντίτυπα**.

ISBN:978-618-03-0191-5

9 786180 301915

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 80191